

Nittonde söndagen under året

Ibland säger man att det är Maria och Petrus som står som garantier för det typiskt katolska. De som ser på den katolska kyrkan utifrån lägger ofta märke till att Jungfru Maria har så stor betydelse i det katolska fromhetslivet och att påven, Petri efterträdare, står i centrum för kyrkans liv. Också inifrån vårt eget katolska perspektiv kan vi se denna tonvikt på Maria och Petrus. Detta blev så åskådligt för mig förra söndagen i Lissabon. Påven Franciskus hade just firat mässa med mer än en miljon unga människor från hela världen. När mässan var slut rullade man fram påven i hans rullstol till en staty av Vår Fru av Fatima, där han blev kvar en längre stund i tyst bön. Den heliga Birgitta talar om Maria som ”apostlarnas överhuvud” för att betona att Petrusämbetet alltid måste göra sig beroende av Jungfru Marias moderliga hjälp och barmhärtighet för att vår tro på Jesus skall bli fulltonig. Denna heliga harmoni och balans mellan Maria och Petrus är nödvändig, för att ämbete och karism, auktoritet och helighet skall bli samstämda och hjälpa oss att ta till oss helheten i Jesu person och budskap.

I dagens evangelium ser vi hur Petrus tillsammans med alla lärjungar bekänner vem Jesus är. ”Du måste vara Guds Son” (Matt 14:33). Gång på gång får vi stämma in i denna bekännelse, inte minst i de svårigheter och tvivel som vi liksom Jesu samtida lärjungar kan råka ut för. Trossvårigheter får vi liksom Petrus gå igenom för att vi skall kunna övervinna vår vantro och stå fasta i tron – ”Du trossvage...varför tvivlade du?” (Matt 14:31), säger Jesus. Petrusämbetet skall alltsedan dess hjälpa och stärka oss i vår trosövertygelse. ”Lugn det är jag. Var inte rädda” (Matt 14:27), säger Jesus här liksom så ofta i hela evangeliet. Det var också ett av påvens grundbudskap till de unga i Lissabon: *no tengan miedo*.

Det finns naturligtvis så mycket som vi med rätta skulle kunna vara rädda för och ängslas för. Men Jesus vet att rädsla bara kan göra oss ofria och få oss att stanna av i vår andliga växtprocess. Paradoxalt nog skulle vi kunna säga att det som hjälper oss bäst att bli befriade från allt vad rädsla heter är just det vi kallar gudsfruktan. Med det menar vi naturligtvis inte att vi skall vara rädda för den Gud som är oändligt barmhärtig och god utan att vi skall ha denna djupa vördnad och tillit till honom, som gör att vi till varje pris vill leva i lydnad och överlåtelse till honom och hans heliga lag. Ämbetet i kyrkan skall hjälpa oss växa in i denna gudsfruktan och heliga vördnad för Gud och befästa oss i vänskapen med honom. Då blir det helt naturligt för oss att ha denna tillit till honom och inse att vi måste rätta oss efter honom i allt.

Samtidigt behöver vi Jungfru Marias moderliga hjälp för att ta till oss detta som en del av vårt andliga barnskap. Gudsfruktan och barnskap måste alltid gå samman i vår gudsrelation. ”Du har gjort oss till dina barn och sänt din Sons Ande

in i våra hjärtan”, bad vi i dagens kollektbön. Jungfru Maria kan hjälpa oss, så att vi inte fastnar i en alltför sträng och barsk syn på vad gudsfruktan är. Hon ger oss en aning om det vi kan kalla den moderliga aspekten i Guds gränslösa barmhärtighet. Vi kan aldrig till fullo förstå djupen och bredden, vidden och rymden i Guds barmhärtighet. Men i Marias ljus kan vi få en djup inblick i detta mysterium, som går som en röd tråd genom hela uppenbarelserna. Ibland har man försökt spela ut det nya förbundets gudsbild mot det gamla förbundets, som enligt vad vissa har fått för sig inte avspeglar Guds barmhärtighet.

Det är belysande att Thérèse av Lisieux faktiskt fick sin fulla insikt i djupen av Guds barmhärtighet, när hon fick läsa några texter ur det Gamla testamentet som just använde bilden av en moders kärlek till sitt lilla barn för att hjälpa oss att få en djupare insikt i Guds oändliga barmhärtighet. Här kommer Jungfru Maria återigen in i bilden både som den som fick bära Frälsaren och föda honom till vår värld och som dotter Sion, sinnebild för hela det utvalda folket. Paulus belyser också denna kontinuitet mellan det gamla och nya förbundet: ”De är ju israeliterna, som har fått söners rätt, härligheten, förbunden, lagen, gudstjänsten och löftena, de har fäderna, och från dem kommer Kristus som människa, han som är över allting, Gud, välsignad i evighet” (Rom 9:4-5). I Jungfru Marias person och uppgift blir allt detta tydligt. Som det utvalda folkets dotter fick hon föda Guds enfödde Son till världen. Vi får alltid se på honom med hennes ögon och älska honom med hennes hjärta.

De olika mysterierna i Jesu liv blir mer levande och tränger mer in i vårt inre om vi ser på dem tillsammans med Jungfru Maria. Det är faktiskt det vi gör när vi ber rosenkransen. Tillsammans med Maria får vi se på Jesus och öppna oss för honom. Från krubban till korset stod hon vid hans sida, diskret och försynt, men helt närvarande i kärlek och omsorg. Vi kan leva oss in i denna djupa Jesus-relation i hennes sällskap. Vi kan mer och mer växa in i en ständig gemenskap med honom. Vad som än händer, inom och utanför oss, är Jesus Kristus med oss. Han är alltid närvarande i vår personliga historia, som då blir frälsningshistoria. Så blev det i Jungfru Marias egen historia, som alltid utspelade sig i och med Jesus. Hon fick stå vid hans kors. Hon fick del av hans uppståndelse när hon upptogs med kropp och själ till hans härlighet. På så sätt hjälper hon oss att se på vår egen historia med dess *ups and downs* i hans ljus.

I dagens evangelium ser vi hur Petrus och lärjungarna i en svår situation får bekänna sin tro på Jesus som Guds son. Både han och Maria kan hjälpa oss att bli styrkta i vår tro, i vår kärlek och vårt hopp. Då kan vi gå trygga genom livet. Vad som än händer är vi förenade med Jesus Kristus, i liv och i död, och en gång i evigheters evighet.